

ὅθεν ἔα νὰ μὴ θῶν ἐκεῖ μέσα σύγχυσις, τὸν ἐπὶ ἤρην ἔξω τῆς πόλεως με-
 ὀλίγους στρατιώτας, καὶ μακρυώσαντες ἕνα σάββατον, τὸν ἐπαράδωκεν πρὸς στρα-
 τιωτῶν, νὰ τὸν ἀνεβάσων ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, νὰ τὸν φορέωσιν μετὰ κονταρία.
 καὶ ἔτις ὁμῶς Βασιλεὺς ἔσπευεν εἰς τὴν Πόλιν, οἱ δὲ λαοὶ ἐσωσέμενον ἀπὸ-
 θυμοὶ νὰ ἀρπάσων τὸν Ἀπόστολον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν. ἀλλ' αὐτὸς
 τὰς ἐμπόδισε, καὶ φθάσας εἰς τὸν ἀεισιμύων τόπον, ἔτι προσευξάτο· Κύριε
 ὁ Θεός μου, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν πιστῶν καὶ ἡ λύτρωσις, ὁδηγήσόν με σήμερον
 πρὸς σὲ ἐρχόμενον, νὰ μὴ ἐμποδισθῇ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τῶν αἵρων τὰ τελευτία.
 ἰδὲ ἥδ' ἐπελείψα τὸ ἔργον σου, ἐπλήρωσά σε τὸ πρῶταγμα, καὶ ἐπελήθηκα
 ὡς δούλός σου. λοιπὸν ἡπόδος μοι τὴν ἐλπίδα σου σήμερον. πάντα εἰπὼν δολο-
 γήσας τὰς πιστὰς καὶ διχρήνητας, ἔπειτα λέγει τοῖς στρατιώταις· κάμετε τώρα τὰ
 Βασιλέως τὸ πρῶταγμα. οἱ δὲ δούδως ἐλόγχισαν αὐτὸν, δίδοντές τε καὶ οἱ
 πέντερες ἰσὶα ταῖς κονταριαῖς εἰς εἴνα τόπον, καὶ ἔτις ἐτελείωσεν τὸν δρόμον τῆς
 παροικίας τε ὁ μακάριος. τότε οἱ πιστοὶ κλαύσαντες πικρῶς ἐτίλυσαν τὸ Ἀ-
 γιον Λείψανον μετὰ σινδόνας καὶ παπλάματα πολύτιμα, ὅπως ἤφερον ἡ Τερ-
 τία, καὶ τὸν ἐταφίασαν εἰς τὸν τόπον, ὅπως εἶχασιν τὰς βασιλεῖς. ἡ δὲ Βασι-
 λισσα καὶ Οὐαζάνης μετὰ τὰς λοιπὰς ἔμειναν εἰς τὸν Τάφον ὅλην τὴν ἡμέραν,
 καὶ τὴν νύκτα ἔκαμαν ἀνευπνίαν. πρὸς τὰς ὁποίας ἐφαίνῃ ὁ Ἀπόστολος λέγων-
 τας· τί κάθεδε εἰς τὸν Τάφον μου; δεῦν εἶμαι αὐτῷ καθὼς νομίζετε, ἀλλὰ
 ἀνέβηκα εἰς τὰς Οὐρανὸς, νὰ ἀπολαύσω τὰ ἐλπίζόμενα. ἐσεῖς δὲ Τερτία καὶ
 Μυρδονία, μὴ ἀνερχήσετέ ὅσα σὰς εἶπα, ἀλλὰ φυλάξετε τὴν δόσέβειαν, καὶ
 ὁ Θεωπότης Χειρὸς νὰ σὰς βοηθήσῃ. ὁ δὲ Οὐαζάνης ἦτον δάκνονος, καὶ ὁ Ο-
 σιφόρος πρεσβύτερος, ὅπως τὰς χειροτόνησεν ὁ Θεωπότης ὅταν ὑπῆρχον εἰς τὸν
 θάνατον, οἱ τινες ἐδίδασκον παρρησία τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὅπως δὸν κατ' ἐκά-
 στῳ ἀμέμφοι. μετὰ καιρὸν δὲ ἐδαμονίδη εἰς τὸν Μισθὸν, καὶ μὴ δυνα-
 μένος νὰ εὕρῃ τὴν ταφάν, ἀπῆλθεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Τάφον τῶν Ἀπο-
 στolor, νὰ πάρῃ κομμάτι Λείψανον, νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸν Τίον τε, νὰ θεραπεύ-
 ῃ. καὶ ἀνοίξας τὸν Τάφον, δεῦν ἤρε τὸ Λείψανον, ὅτι εἰς τὸν πιστὸς τὸ ἐκ-
 λέψε, καὶ τὸ ὑπῆρχεν εἰς τὴν Δύσιν. ὁ δὲ Θεωπότης ἐφαίνῃ πρὸς τὸν Βασιλέα,
 λέγωντας· ζωντὸς με ἀπίστωτες, καὶ τώρα πιστεύεις; ἀλλὰ ἔα νὰ ἰδῇς τὸ Θε-
 ωπότη με τὴν φιλανθρωπίαν, ἔπαρε χάσμα ἀπὸ τὸν Τάφον μου, βάλετο εἰς
 τὸν Τίον σου, νὰ λάβῃ δούδως τὴν ὑγείαν, ὅτι ἐγὼ δεῦν εἶμαι μνησίουκος.
 τότες ὁ Βασιλεὺς ἤφερον ἐκεῖ τὸν Τίον τε, καὶ λαμβανώνας ὀλίγον χάσμα μετὰ
 πολλῆς πίσεως τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν δαιμονιζόμενον λέγωντας· πιστεύω εἰς τὸν Κύ-
 ριον μου Ἰησοῦν Χειρὸν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. καὶ δούδως ὁ Τίος τε ἐθεραπεύθη.
 ὅθεν ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ ὅλον τε τὸ παλάτιον, καὶ οἱ ὑπὸλοιποὶ ὅλοι τῆς πό-
 λεως, καὶ ἐγένικε μεγάλη πανήγυρις πανταχῶς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. ὁ δὲ Βα-
 σιλεὺς ἐδέετο τὴν ποτὶ γυναικα αὐτῆς Τερτίαν καὶ τὴν Μυρδονίαν μετὰ δάκρυα
 καὶ πολλῶν ταπεινώσεων, νὰ κάμνῃ διχῶς πρὸς τὸν Θεωπότην Χειρὸν, νὰ τὴν
 συγχωρήσῃ τὰ πρῶτερα ἁμαρτήματα, καὶ τὰ κατὰ ὅπως ἔπαρε πρὸς τὸν Ἀ-
 πόστολον. ποσάυτης ἀφροσύνης μᾶς ἐγένικε ὁ Θεωπότης τὴν σήμερον αἴτιος, ἔα
 μέσα τὰ ὁποία οἱ βάρβαροι ἐκεῖνοι, καὶ μελάνοι εἰς τὰ πρῶτα ἀπὸ τὸν
 αἰσθητὸν Ἡ'λιον, ἐλαμπαυώθησαν ἀπὸ τὸν νοητὸν τῆς δικαιοσύνης Ἡ'λιον, ὅς
 τις ἀπέσειλεν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὰς ἀκτῖνάς τε μετὰ τὸν πιστὸν τε Ἀπόστο-
 λον,